

**PISEMNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW
PRAWA PODATKOWEGO**

Prezydent Miasta Katowice działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w związku z art. 14b, art. 14c i art. 14k § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (*Dz. U. z 2018r. poz. 800*) oraz art. 1b ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (*Dz. U. z 2017r. poz. 1785 z późn. zm.*) w związku z art. 55 ust. 4 ustawy z dnia 17 maja 1989r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (*Dz.U. z 2018r. poz. 380*)

postanawia

udzielić na wniosek interpretacji przepisów prawa podatkowego uznając za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy, iż będący właścicielem nieruchomości wpisanej do księgi wieczystej nr oraz będący jedynym udziałowcem Spółki z o.o., która prowadzi szpital położony na tej nieruchomości może korzystać ze zwolnienia od podatku od nieruchomości na mocy art. 1b ust. 1 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 55 ust. 4 ww. ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej za tę część budynku położonego na terenie przedmiotowej nieruchomości, która służy do wykonywania działalności szpitalnej.

UZASADNIENIE

Dnia 03.04.2018r. w tutejszym Organie złożył wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, w której zwrócił się do Prezydenta Miasta Katowice z zapytaniem w zakresie następującego stanu faktycznego: „Czy będący właścicielem nieruchomości wpisanej do księgi wieczystej nr oraz będący jedynym udziałowcem spółki z o.o., która prowadzi szpital położony na tej nieruchomości, korzysta ze zwolnienia od podatku od nieruchomości na mocy art. 55 ust. 4 Ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej za tę część budynku położonego na terenie nieruchomości, która służy do wykonywania działalności szpitalnej?”.

W zakresie opisu istniejącego stanu faktycznego Wnioskodawca wskazał, iż „..... jest osobą prawną Kościoła Katolickiego działającą na podstawie art. 8 ust. 1 pkt 8 ustawy z 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej. Osobowość prawną wnioskodawcy potwierdza zaświadczenie Wojewody Śląskiego Wnioskodawca nie podlega wpisowi do KRS. Wnioskodawca jest reprezentowany przez”.

Dalej Wnioskodawca poinformował, iż „..... jest właścicielem nieruchomości wpisanej do księgi wieczystej nr Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach, nieruchomość ta zabudowana jest budynkami o łącznej powierzchni 10.874 m2. Budynki położone są przy ul. w Katowicach. W budynku tym, specjalnie do tego celu powołana spółka o nazwie ‘.....’ prowadzi szpital. jest jedynym udziałowcem tej spółki. Spółka o nazwie ‘.....’ jest również kościelną osobą prawną w rozumieniu ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej. (...) Szpital prowadzony przez spółkę jest podmiotem leczniczym prowadzonym na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. (...) Budynek w części, w której prowadzony jest szpital jest używany na cele niemieszkalne”.

W złożonym wniosku Wnioskodawca w sposób wyczerpujący przedstawił własne stanowisko w sprawie oceny prawnej stanu faktycznego wskazując, iż „(...) wykonywanie na terenie budynku będącego własnością

.....działalności charytatywno-opiekuńczej, jaką jest prowadzenie szpitali, przez inną kościelną osobę prawną, jaką jest jest zwolnione z podatku od nieruchomości na podstawie art. 55 ust. 4 ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej. Na gruncie ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego działalność w zakresie prowadzenia szpitala przez kościelną osobę prawną nie może być uznawane za wykonywanie przez działalności gospodarczej na nieruchomości stanowiącej własność utworzył spółkę '.....' w celu wykonywania w ten sposób działalności charytatywno-opiekuńczej i jest jej jedynym udziałowcem, co sprawia, że wykonywanie działalności charytatywno-opiekuńczej za pomocą tej spółki nie może być uznane za prowadzenie działalności gospodarczej przez

Wnioskodawca, uzasadniając swoje stanowisko, powołał art. 55 ust. 4 ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym „(...) kościelne osoby prawne są zwolnione od opodatkowania i od świadczeń na fundusz gminny i fundusz miejski, od nieruchomości lub ich części, stanowiących własność tych osób lub używanych przez nie na podstawie innego tytułu prawnego na cele niemieszkalne, z wyjątkiem części zajmowanej na wykonywanie działalności gospodarczej”, dalej zaznaczając, iż „Kościelną osobą prawną jest zarówno (właściciel nieruchomości - podatnik podatku od nieruchomości), jak i spółka '.....' (prowadząca szpital), której jest jedynym udziałowcem”.

Wnioskodawca wyjaśnił, iż „ustawa o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej nie definiuje wprawdzie pojęcia działalności gospodarczej, można jednak założyć, że definiując pojęcie działalności charytatywno-opiekuńczej i uznając za działalność charytatywno-opiekuńczą m.in. działalność polegającą na prowadzeniu szpitali, ustawodawca wyłączył tym samym na gruncie tej ustawy działalność polegającą na prowadzeniu szpitali z zakresu pojęcia działalności gospodarczej. Prowadzenie podmiotu leczniczego, a w szczególności szpitala, przez kościelną osobę prawną jest działalnością opartą na przepisach art. 39 i art. 40 ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego i działalność ta ma charakter charytatywno-opiekuńczy, nie może mieć zatem na gruncie tej samej ustawy charakteru działalności gospodarczej. W myśl art. 39 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego prowadzenie szpitali oraz innych zakładów leczniczych jest działalnością charytatywno-opiekuńczą Kościoła”.

Wnioskodawca zaznaczył, iż „prowadzenie szpitala jest działalnością statutową, co świadczy o tym, że działalność ta nie wykracza poza przepisy ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego i powinna być zaliczona do kategorii działalności charytatywno-opiekuńczej. Odpłatność za usługi świadczone przez kościelne osoby prawne nie wyłącza charakteru charytatywno-opiekuńczego prowadzonej działalności. W rozumieniu ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego działalność charytatywno-opiekuńcza może być działalnością odpłatną. Ustawodawca w art. 40 pkt. 5 ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego wskazał, że środki na realizację działalności charytatywno-opiekuńczej mogą pochodzić z odpłatności za usługi prowadzone w ramach tej działalności. Tym samym ustawodawca rozróżnił odpłatną działalność charytatywno-opiekuńczą od odpłatnej działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, która w tym przypadku nie ma zastosowania”.

Podsumowując własne stanowisko w sprawie oceny prawnej stanu faktycznego Wnioskodawca stwierdził, iż „na gruncie ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego prowadzenie podmiotu leczniczego przez '.....' nie jest zatem działalnością gospodarczą, więc nie pozbawia prawa do zwolnienia podatkowego w podatku od nieruchomości przewidzianego w art. 55 ust. 4 ustawy o stosunku państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto, budynek położony przy ul., w tej części, na której działa szpital, nie jest wykorzystywany na cele mieszkalne, co stanowi odrębną przesłankę do objęcia zwolnieniem podatkowym na mocy art. 55 ust. 4 ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego”.

We wniosku Wnioskodawca złożył oświadczenie, o którym mowa w art. 14b ww. ustawy - Ordynacja podatkowa oraz uiścił opłatę za wydanie interpretacji w kwocie 40,00zł zgodnie z art. 14f niniejszej ustawy, a dowód wniesienia opłaty (wydruk potwierdzający przelew bankowy) załączył do wniosku.

Mając na względzie przedstawiony stan faktyczny oraz zaprezentowane przez Wnioskodawcę własne stanowisko w sprawie, podstawową kwestią, było przeanalizowanie obowiązujących przepisów prawa w zakresie problematyki zawartej we wniosku.

Podatek od nieruchomości należy do grupy podatków majątkowych i oznacza to, że jest podatkiem wiążącym się z posiadaniem gruntu, budynku, czy budowli. Obowiązek podatkowy i zasady opodatkowania podmiotów z tytułu posiadania nieruchomości normuje ustawa z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2017r. poz. 1785 z późn. zm.).

W przepisie art. 1b ust. 1 powołanej ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wskazano, iż ulgi i zwolnienia podatkowe w zakresie podatków i opłat lokalnych przyznane kościołom i związkom wyznaniowym regulują odrębne ustawy.

Jedną z nich jest ustawa z dnia 17 maja 1989r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2018r. poz. 380).

W art. 55 ust. 4 ww. ustawy Ustawodawca stwierdził, że Kościelne osoby prawne są zwolnione od opodatkowania i od świadczeń na fundusz gminny i fundusz miejski, od nieruchomości lub ich części, stanowiących własność tych osób lub używanych przez nie na podstawie innego tytułu prawnego na cele niemieszkalne, z wyjątkiem części zajmowanej na wykonywanie działalności gospodarczej.

Powołane zwolnienie ma charakter mieszany: podmiotowo – przedmiotowy, co oznacza, że ze zwolnienia mogą korzystać te podmioty, które są kościelnymi osobami prawnymi i jednocześnie właścicielami nieruchomości, bądź jej użytkownikami na podstawie innego tytułu prawnego. Jednocześnie przedmiot opodatkowania (*nieruchomość lub jej część*) musi stanowić własność kościelnej osoby prawnej, bądź być przez nią użytkowany i spełniać warunek korzystania z niego w określony przez ustawodawcę sposób. Zwolnieniu podlegają bowiem tylko te nieruchomości, które są używane na cele niemieszkalne i jednocześnie nie są zajmowane na wykonywanie działalności gospodarczej. Zatem nieruchomość lub jej część tylko wtedy jest opodatkowana podatkiem od nieruchomości, gdy jest zajmowana na wykonywanie działalności gospodarczej, bądź to przez kościelną osobę prawną, bądź przez osobę trzecią.

W celu ustalenia znaczenia pojęcia *„działalność gospodarcza”*, o którym mowa w art. 55 ust. 4 cytowanej ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej należy odwoływać się do ustawy z dnia 6 marca 2018r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2018 poz. 646).

Artykuł 3 ww. ustawy - Prawo przedsiębiorców stanowi, iż działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły. Wskazanie celu zarobkowego jako jednego z wyznaczników działalności gospodarczej należy traktować jako wskazanie kierunkowe, zakładające, że celem działalności gospodarczej jest przysporzenie zysku podmiotowi gospodarczemu.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 20 stycznia 2005r. (znak: FSK 1368/04), dokonując wykładni art. 55 ust. 4 cytowanej ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej wskazał, iż „*Ustawodawca, formułując warunek zwolnienia przedmiotowego z podatku od nieruchomości nie wskazał, kto ma zajmować budynki lub ich części na wykonywanie działalności gospodarczej. Wymieniony w ustawie warunek odnosi się więc tylko do faktycznego sposobu wykorzystania nieruchomości. Warunek zwolnienia podmiotowego został ograniczony do posiadania statusu kościelnej osoby prawnej oraz określonego prawa do władania nieruchomością. Pozostałe warunki odnoszą się tylko i wyłącznie do przedmiotu opodatkowania. Decydujące znaczenie ma cel, jakemu faktycznie służy nieruchomość, niezależnie od tego, czy i komu kościelna osoba prawna ją udostępniła. Jeżeli zatem w części budynku, stanowiącego własność kościelnej osoby prawnej za jej zgodą inny podmiot prowadzi działalność gospodarczą, to budynek ten zajmowany jest w tej części na wykonywanie działalności gospodarczej (czyli w tej części lokowana jest działalność gospodarcza; por. znaczenie słowa zajmować - Słownik współczesnego języka polskiego, Wyd. Wilga 1996, s. 1315)*”.

Dalej Sąd podkreślił, iż „*zwolnienia i ulgi podatkowe służyć mają bowiem pewnym celom ekonomicznym czy społecznym, preferowanym przez ustawodawcę (por. pogląd wyrażony w orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 maja 1996 r., sygn. K 22/95, opubl. w OTK z 1996 r., Nr 3, poz. 21). W tym przypadku celem tym niewątpliwie miało być zapewnienie możliwości wykonywania w sposób nieskrępowany zadań Kościoła Katolickiego, określonych w tej ustawie (organizowanie i sprawowanie kultu publicznego, katecheza i szkolnictwo, działalność charytatywno-opiekuńcza) oraz możliwości wykorzystywane są na inne, niezwiązane z tymi zadaniami cele, to nieuzasadnione (i sprzeczne z zasadą równości i powszechności opodatkowania) byłoby odmienne, uprzywilejowane traktowanie kościelnych osób prawnych jako podatników podatku od nieruchomości*”.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że zwolnienie od podatku od nieruchomości wskazane w art. 55 ust. 4 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej ma zapewnić możliwość swobodnego wykonywania zadań Kościoła katolickiego (*sprawowanie kultu religijnego, katecheza, szkolnictwo, działalność charytatywno-opiekuńcza*), gdyż zwolnienie to ma niewątpliwie charakter społeczny. Ustawodawca uznał jednocześnie, iż nieruchomości zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej przez kościelne osoby prawne nie są na tyle związane z tymi zadaniami by mogły korzystać ze zwolnienia, gdyż zwolnienie takie byłoby nieuzasadnione i sprzeczne z zasadą równości i powszechności opodatkowania. W ten sposób kościelne osoby prawne jako podatnicy podatku od nieruchomości, będące jednocześnie podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą, byłyby traktowane w sposób uprzywilejowany.

Jak wynika z rozdziału 6 działu II pn.: „*Działalność charytatywno-opiekuńcza Kościoła*” ww. ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, której to działalności został poświęcony cały ww. rozdział, do istotnych zadań wynikających z misji Kościoła katolickiego należy prowadzenie działalności charytatywno-opiekuńczej.

Wnioskodawca, jako jednostka organizacyjna Kościoła, posiadająca osobowość prawną, uprawniony jest do

prowadzenia działalności charytatywno-opiekuńczej, zgodnie z artykułami 39 – 40 ustawy o stosunku państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności do prowadzenia szpitala (*art. 39 pkt 2 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej*).

W art. 40 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej wskazano przykładowe źródła finansowania działalności charytatywno-opiekuńczej, gdzie takim źródłem jest m.in. odpłatność za usługi świadczone przez kościelne instytucje charytatywno-opiekuńcze.

W sprawie tej wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 27 września 2005r. (*znak: FSK 2149/04*) wskazując, iż „*przepisy art. 39 i art. 40 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego określają co jest lub może być przedmiotem działalności charytatywno-opiekuńczej Kościoła oraz wskazują źródła jej finansowania, jednakże nie wynika z nich, że działalność gospodarcza przez sam fakt, iż jest prowadzona przez kościelną osobę prawną staje się działalnością (wyłącznie) charytatywno-opiekuńczą. Jeżeli nawet środki pochodzące z wykonywania działalności gospodarczej przeznaczone są następnie na cele charytatywno-opiekuńcze, to okoliczność ta nie znosi i nie zmienia faktu prowadzenia działalności gospodarczej, o której mowa w art. 55 ust. 4 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej*”.

Powyższe zostało podkreślone również w literaturze tematu, w tym w komentarzu Pana Bogumiła Pahl – Glosa do ww. wyroku NSA z dnia 27 września 2005r., zgodnie z którym „*wskazanie w art. 39 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, iż działalność w zakresie prowadzenia zakładów opieki zdrowotnej jest działalnością charytatywno-opiekuńczą nie oznacza jednak, że nie można jej traktować jako działalności gospodarczej. Skoro bowiem w art. 40 tej ustawy jest mowa o odpłatności za świadczone usługi i faktycznie opłaty są pobierane, to jednocześnie można mówić o działalności ukierunkowanej na osiągnięcie zysku, co jest z kolei jednym z wyznaczników działalności gospodarczej*”.

Uprawnienie kościołów i innych związków wyznaniowych do utworzenia i prowadzenia zakładów opieki zdrowotnej wynika również bezpośrednio z art. 4 ust. 1 pkt 6 ustawy z 15 kwietnia 2011r. o działalności leczniczej (*Dz.U. z 2018r. poz. 160 z późn. zm.*). Z przepisów ww. ustawy o działalności leczniczej wynika, iż każda działalność lecznicza, która jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy - Prawo przedsiębiorców, jest działalnością gospodarczą zgodnie z art. 16 ust. 1 cytowanej ustawy o działalności leczniczej.

Powyższe potwierdza wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 14 października 2015r. (*sygn. akt I SA/Gl 425/15*), zgodnie z którym „*systemowe odczytanie przywołanych przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (zastąpionej ustawą z dnia 6 marca 2018r. - Prawo przedsiębiorców – przypis autora) i ustawy o działalności leczniczej prowadzi do jednoznacznego wniosku, że każda działalność lecznicza, która jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest działalnością gospodarczą. Tak więc wykładnia systemowa zewnętrzna - mająca w tym przypadku priorytet ze względu na zastosowany przez prawodawcę system odesłań - wskazuje, że podmiot, który taką działalność regulowaną wykonuje jest podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą, a znajdujące się w jego posiadaniu grunty, budynki i budowle są gruntami, budynkami i budowlami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej - w rozumieniu ustawy podatkowej*”.

Mając na uwadze powyższe przepisy i orzeczenia, odnosząc się do stanowiska Wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie, iż Spółka o nazwie „.....”, jest „*(...) kościelną osobą prawną w rozumieniu ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej*”, powołana w celu prowadzenia działalności leczniczej, której jest jedynym udziałowcem, stwierdzić należy, iż fakt ten nie ma większego znaczenia, gdyż zapisy w art. 55 ust. 4 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej nie warunkują zwolnienia formą prawną podmiotu użytkującego nieruchomości. Formułując zasadę zwolnienia przedmiotowego ustawodawca określił, iż kościelna osoba prawna ma używać nieruchomości na cele niemieszkalne, wskazując jednakże wyjątek, iż nie można w nich prowadzić działalności gospodarczej. Decydujące znaczenie ma zatem cel jakemu faktycznie służy nieruchomość, niezależnie od tego, czy i komu kościelna osoba prawna ją udostępniła. Jeżeli zatem w części budynku, stanowiącego własność kościelnej osoby prawnej za jej zgodą inny podmiot prowadzi działalność gospodarczą, to budynek ten zajmowany jest w tej części na wykonywanie działalności gospodarczej. Powyższe stanowisko potwierdza cytowany powyżej wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 stycznia 2005r. (*znak: FSK 1368/04*). Zatem przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy uznać należy, że bez znaczenia jest czy szpital realizujący działalność leczniczą, która jest działalnością gospodarczą prowadzi czy powołana do tego Spółka o nazwie „.....”.

Na marginesie wskazać należy, iż nie sposób się zgodzić, iż powołany przez Wnioskodawcę „.....” jest kościelną osobą prawną, gdyż jako Spółka podlegająca wpisowi do Krajowego Rejestru Sądowego jest niewątpliwie przede wszystkim przedsiębiorcą. Z kolei co do zasady sam fakt oddania nieruchomości we władanie Spółce oznacza, iż powierzchnie zostały zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej, co skutkuje zastosowaniem stawek podatkowych z uwzględnieniem rodzaju prowadzonej działalności, a w przedmiotowej sprawie wyklucza możliwość skorzystania ze zwolnienia.

Nietrafiona jest również teza Wnioskodawcy, iż „*prowadzenie podmiotu leczniczego, a w szczególności szpitala, przez kościelną osobę prawną*” ma charakter działalności charytatywno-opiekuńczej, opartej na przepisach ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego, zatem „*(...) nie może mieć (...) charakteru działalności gospodarczej na gruncie tej samej ustawy*”, gdyż jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w ww. wyroku z dnia 27 września 2005r. (znak: FSK 2149/04) z przepisów art. 39 i art. 40 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej nie wynika, że działalność gospodarcza przez sam fakt, iż jest prowadzona przez kościelną osobę prawną staje się działalnością (wyłącznie) charytatywno-opiekuńczą. Zakres przedmiotowy zwolnienia od podatku od nieruchomości przyznanego kościelnym osobom prawnym obejmuje co do zasady nieruchomości (grunty, budynki, budowle), które z założenia służą działalności kultu religijnego, takie jak: kaplice, kościoły, domy modlitw, cmentarze wyznaniowe.

Stanowisko Wnioskodawcy, iż „*na gruncie ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego działalność w zakresie prowadzenia szpitala przez kościelną osobę prawną nie może być uznawane za wykonywanie przez działalności gospodarczej na nieruchomości stanowiącej własność*”, a „*odpłatność za usługi świadczone przez kościelne osoby prawne nie wyłącza charakteru charytatywno-opiekuńczego prowadzonej działalności*”, uznać należy zatem za nieprawidłowe, bowiem działalność prowadzona przez Spółkę „.....” stanowi działalność gospodarczą w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo przedsiębiorców.

Działalność prowadzona przez szpital, polegająca na świadczeniu usług zdrowotnych, zarówno tych publicznych, jak i niepublicznych była i jest typową działalnością gospodarczą, co wynika również z przepisów ww. ustawy o działalności leczniczej, gdyż spełnia wszystkie kryteria wymienione w cytowanej definicji „*działalności gospodarczej*” w ustawie – Prawo przedsiębiorców. Prowadzenie szpitala ma bowiem charakter zorganizowanej działalności, uzyskującej środki finansowe z odpłatnych świadczeń zdrowotnych.

Jednocześnie w zakresie stwierdzenia Wnioskodawcy, iż „*budynek położony przy ul., w tej części, na której działa szpital, nie jest wykorzystywany na cele mieszkalne, co stanowi odrębną przesłankę do objęcia zwolnieniem podatkowym na mocy art. 55 ust. 4 ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego*” należy wskazać, iż co prawda pomieszczenia przedmiotowego budynku nie są zajęte na cele mieszkalne, ale są zajęte na prowadzoną przez Spółkę „.....” działalność gospodarczą, zatem nie można się zgodzić z ww. stanowiskiem Wnioskodawcy, iż fakt „*nie zajęcia budynku szpitala na cele mieszkalne*” stanowi odrębną przesłankę do objęcia zwolnieniem podatkowym na mocy art. 55 ust. 4 ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego.

Podsumowując nie można zgodzić się ze stanowiskiem Wnioskodawcy, iż „*(...) wykonywanie na terenie budynku będącego własnością działalności charytatywno-opiekuńczej, jaką jest prowadzenie szpitali, przez inną kościelną osobę prawną, jaką jest, jest zwolnione z podatku od nieruchomości na podstawie art. 55 ust. 4 ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej*”, gdyż zwolnienie przewidziane w art. 1b ust. 1 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie może mieć zastosowania do części budynku, w której prowadzony jest szpital, z uwagi na fakt, iż przedmiotowa część nieruchomości zajęta jest na prowadzenie działalności gospodarczej (leczniczej), zatem nie spełnia jednego z warunków zwolnienia z opodatkowania podatkiem od nieruchomości na mocy ww. artykułu. Powyższe daje jednak możliwość korzystania przez Podatnika z preferencyjnej stawki podatku, natomiast wyklucza zastosowanie zwolnienia wynikającego z art. 55 ust. 4 ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej.

W konkluzji, mając na uwadze cytowane powyżej przepisy prawa i orzeczenia sądów, uznać należy za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy, iż będąc właścicielem nieruchomości wpisanej do księgi wieczystej nr oraz będąc jedynym udziałowcem spółki z o.o. „.....”, która prowadzi szpital położony na tej nieruchomości, może korzystać ze zwolnienia od podatku od nieruchomości na mocy art. 1b ust. 1 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 55 ust. 4 ww. ustawy o stosunku Państwa Polskiego do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej za tę część budynku położonego na terenie nieruchomości, która służy do wykonywania działalności szpitalnej, gdyż przedmiotowe zwolnienie jest uwarunkowane nieprowadzeniem na tej nieruchomości działalności gospodarczej. Oddanie nieruchomości we władanie Spółce „.....” na prowadzenie działalności leczniczej, która stanowi działalność gospodarczą skutkuje tym, iż powierzchnie zostały zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej.

Niniejsza interpretacja została wydana w oparciu o stan faktyczny przedstawiony przez Wnioskodawcę, a co za tym idzie przedmiotowe postępowanie interpretacyjne ograniczono wyłącznie do udzielenia pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w okolicznościach stanu faktycznego podanego przez Stronę we wniosku. Związanie organu interpretacją dotyczy jedynie dokonanej wykładni przepisu podatkowego wyłącznie w kontekście stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Nie oznacza to, iż w przypadku dokonania w toku

postępowania podatkowego innych ustaleń, Organ będzie musiał zająć stanowisko zbieżne z dokonaną wcześniej interpretacją.

Biorąc pod uwagę powyższe tutejszy Organ postanawia jak w sentencji.

POUCZENIE

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Od niniejszej interpretacji przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Katowice w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu interpretacji (*art. 53 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz.U. z 2017r. poz. 1369*).

Skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka. Przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, taki jak zażalenie, odwołanie lub ponaglenie, przewidziany w ustawie. Jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa (*art. 52 ww. ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*).